

CURTEA DE APEL GALATI

NR. 1461/A/38
din 6.04.2020

ROMANIA	
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Completul de soluționare a recursului în interesul legii	
Înalta Curte de Casație și Justiție	
Registratura Generală	
Intrare nr.	8
20.....Luna.....Ziua.....	20 04 09

**Stimată doamnă judecător Corina-Alina CORBU,
Președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție,**

Prin Hotărârea nr. 19 din 6.04.2020, Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați, în temeiul art. 514 din Codul de procedură civilă, a hotărât sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu recurs în interesul legii referitor la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 472, art.473 și art.491 din Codul de procedură civilă, pentru că s-a constatat că în jurisprudență nu există un punct de vedere unitar cu privire la următoarea problemă de drept:

„În interpretarea și aplicarea unitară a art. 472, art. 473 și art. 491 din Codul de procedură civilă, obiectul apelului sau recursului incident, respectiv provocat, poate privi o parte din hotărârea primei instanțe sau a instanței de apel care nu a fost atacată cu apel sau recurs principal?”

În consecință, vă trimitem atașat hotărârea Colegiului de conducere, sesizarea acestuia și anexele ce vizează aspectele de practică neunitară (hotărârile definitive identificate la nivelul unor instanțe din întreaga țară, precum și opiniile exprimate de judecătorii de la aceste instanțe).

Cu respect,

Judecător dr. COSMIN-RĂZVAN MIHĂILĂ
PREȘEDINTELE CURȚII DE APEL GALAȚI

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

CURTEA DE APPEL GALATI

COLEGIUL DE CONDUCERE

În atenția: ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completul de soluționare a recursului în interesul legii

STIMATĂ DOAMNĂ / STIMATE DOMNULE PREȘEDINTE,

În temeiul art. 514 din Codul de procedură civilă, Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu prezenta

**CERERE DE
RECURS ÎN INTERESUL LEGII**

În vederea unificării practicii la nivelul tuturor instanțelor judecătorești, pentru că în jurisprudență s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la următoarea problemă de drept:

În interpretarea și aplicarea unitară a art. 472, 473 și 491 din Codul de procedură civilă, obiectul apelului sau recursului incident, respectiv provocat, poate privi o parte din hotărârea primei instanțe sau a instanței de apel care nu a fost atacată cu apel sau recurs principal?

I. Practica neunitară a fost constatată prin considerentele Deciziei nr. 42/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în dosarul nr. 1391/1/2019. Astfel, Curtea de Apel Galați – Secția a II-a civilă a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *"Dispozițiile art. 491 alin. (1) și art. 472 alin. (1) din Codul de procedură civilă pot fi interpretate în sensul că obiectul recursului incident poate privi o parte din hotărârea instanței de apel care nu a fost atacată cu recurs principal?"*. Prin decizia sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins ca inadmisibilă sesizarea, numai că, în motivare, a arătat că:

„60. Hotărârile judecătorești identificate în cuprinsul cap. VII "Jurisprudența instanțelor naționale în materie" din prezenta decizie relevă existența unei practici judiciare consistente, dar neunitare, inclusiv la nivelul instanței supreme, ceea ce demonstrează faptul că problema de drept a cărei interpretare se solicită și-a pierdut caracterul de noutate, iar scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, ceea ce pune în discuție și eficacitatea utilizării procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă – mecanismul la care s-ar fi putut apela, în această situație, fiind recursul în interesul legii”.

Așadar, chiar Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, pentru lămurirea problemei de drept, este utilă formularea unui recurs în interesul legii.

II. Dispozițiile legale incidente sunt următoarele:

Art. 472 – Apelul incident

(1) Intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe.

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

(2) Dacă apelantul principal își retrage apelul sau dacă acesta este respins ca tardiv, ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implică cercetarea fondului, apelul incident prevăzut la alin. (1) rămâne fără efect.

Art. 473 – Apelul provocat

În caz de coparticipare procesuală, precum și atunci când la prima instanță au intervenit terțe persoane în proces, intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să declare în scris apel împotriva altui intimat sau a unei persoane care a figurat în primă instanță și care nu este parte în apelul principal, dacă acesta din urmă ar fi de natură să producă consecințe asupra situației sale juridice în proces. Dispozițiile art. 472 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 491 – Recursul incident și recursul provocat

(1) Recursul incident și recursul provocat se pot exercita, în cazurile prevăzute la art. 472 și 473, care se aplică în mod corespunzător. Dispozițiile art. 488 rămân aplicabile.

(2) Prevederile art. 474 se aplică în mod corespunzător.

III. Așa cum reține și Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit practicii judiciare analizate, cu privire la problema de drept s-au evidențiat două opinii. Trebuie subliniat că problema de drept supusă astăzi analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție este mai largă decât cea indicată în Decizia nr. 42/2019, pentru că se referă nu numai la recursul incident, ci și la apelul incident, precum și la recursul și apelul provocat. Extinderea este determinată de specificul comun tuturor acestor căi de atac, respectiv caracterul accesoriu în raport cu apelul, respectiv recursul principal. Altfel spus, având în vedere că soluția legislativă a accesorialității este stabilită formal numai pentru apelul incident [prin art. 472 alin. (2) C.pr.civ.], în vreme ce pentru apelul provocat, recursul incident și recursul provocat legiuitorul operează cu o normă de trimitere [art. 473 teza finală C.pr.civ. trimite la art. 472 alin. (2) C.pr.civ., iar art. 491 C.pr.civ. trimite la art. 472-473 C.pr.civ.], înseamnă că soluția dată pentru oricare dintre căile de atac se extinde, automat, la toate celelalte.

1. Într-o primă opinie se consideră că dispozițiile art. 491 alin. (1), art. 472 alin. (2) și art. 473 C.pr.civ. nu condiționează formularea recursului/apelului incident/provocat de invocarea unor motive de recurs/apel care să vizeze doar dispozițiile hotărârii atacate ce au fost criticate prin cererea de recurs/apel principal, apreciindu-se că motivele recursului/apelului incident/provocat pot tinde la casarea hotărârii atacate sub orice aspect care prezintă interes pentru intimatul ce declară apel/recurs incident/provocat.

Condiționarea apelului/recursului incident/provocat de către cel principal este reglementată nu în perimetrul condițiilor de admisibilitatea, ci al posibilității soluționării pe fond. Astfel, conform art. 472 alin. (2) C.pr.civ., dacă apelul principal nu este cercetat pe fond, atunci cel incident rămâne fără efect. Regula *tantum devolutum, quantum appellatum*, care impune instanței de apel să verifice legalitatea și temeinicia numai în limitele criticii formulate prin motivele de apel, privește fiecare cerere de apel în parte, iar nu raportul dintre apelul principal și cel incident.

S-a arătat că aceste dispoziții privesc și ipoteza în care intimatul din recursul/apelul principal nu are un interes pregnant de a formula el însuși recurs/apel principal, dar, constatând că partea adversă a procedat la declararea căii de atac și luând cunoștință de motivele acesteia, poate considera că apărarea poziției sale necesită formularea unui recurs/apel incident/provocat prin intermediul căruia să repună în discuție soluțiile cuprinse în decizie/sentință, în încheieri premergătoare și pe care nu le-ar fi putut supune dezbaterii prin întâmpinare întrucât, prin neatacare, ar fi intrat sub autoritatea lucrului judecat.

Opțiunea legiuitorului nu este aceea de a limita recursul/apelul incident/provocat la cadrul procesual stabilit prin recursul/apelul principal, din perspectiva obiectului acestuia. Trimiterea făcută, în privința recursului, de dispozițiile art. 491 C.pr.civ. în sensul aplicabilității și ale art. 488 C.pr.civ. subliniază că recursul incident trebuie să cuprindă motivele de

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

nelegalitate pe care se întemeiază partea, fără însă a se face vreo altă distincție, sens în care rezultă cu evidență că aceste motive sunt proprii recursului incident și determină independența acestuia față de recursul principal.

Totuși, apelul/recursul incident se îndreaptă împotriva părții cu interese contrare, care are calitatea de apelant/recurent în apelul/recursul principal. Dacă apelul/recursul incident vizează pretenții formulate în legătură cu o parte care nu a declarat apel/recurs principal, acesta va fi respins ca inadmisibil.

2. Într-o a doua opinie se consideră că recursul/apelul incident/provocat nu poate privi decât acea parte din hotărâre care a fost deja atacată prin recursul/apelul principal.

În susținere se arată că recursul/apelul incident/provocat are un pronunțat caracter accesoriu, care rezultă din faptul că nu se poate în niciun caz declara și înăuntrul termenului pentru recursul/apelul principal, deci nu va putea fi niciodată calificat drept recurs/apel principal, astfel că soluția asupra sa va depinde întotdeauna de actul de dispoziție al recurentului/apelantului principal sau de soluția dată asupra recursului/apelului principal.

Acele aspecte ale litigiului care nu au fost atacate prin recursul/apelul principal se poate aprecia că au intrat sub autoritatea de lucru judecat la împlinirea termenului de recurs/apel, deci înainte ca recursul/apelul incident/provocat să poată fi declarat. Or, nu există nicio motivație rezonabilă pentru care să se acorde celui care a dat dovadă de pasivitate și nu a exercitat apelul/recursul în termenul legal posibilitatea de a apela sau recura pe cale incidentală partea de hotărâre ce a intrat în puterea de lucru judecat și în privința căreia instanța de control judiciar nu a fost sesizată prin apelul/recursul principal. De altfel, acceptarea opiniei opuse ar conduce la discriminarea evidentă între părți, în sensul oferirii unor termene de exercitare a căii de atac diferite, respectiv mai lung pentru partea care a promovat recurs/apel incident/provocat.

S-a mai arătat că în același sens sunt considerentele cuprinse de Curtea Constituțională a României în Decizia nr. 280/2018, potrivit căroră (par. 25-26) apelul incident poate fi făcut numai la apelul introdus de partea cu interese contrare în proces, deci nu este o instituție procesuală de sine stătătoare, ci o cale de atac formulată numai în corelație cu apelul principal.

IV. În favoarea primei opinii s-a reținut, în Decizia nr. 42/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, că s-au exprimat judecătorii de la Curtea de Apel Oradea - Secția I civilă, Tribunalul Bihor - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Bacău, Tribunalul Neamț, Curtea de Apel Alba Iulia - Secția a II-a civilă, Tribunalul Vaslui, Tribunalul Constanța - Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Craiova - Secția a II-a civilă, Tribunalul Gorj - Secția a II-a civilă, opinia minoritară la Curtea de Apel Cluj - Secția I civilă, Curtea de Apel Cluj - Secția a II-a civilă, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Cluj - Secția civilă, Curtea de Apel Galați - Secția a II-a civilă, Tribunalul Galați - Secția I civilă, Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Curtea de Apel București - Secția a IV-a civilă, Curtea de Apel București - Secția a VI-a civilă și parțial Curtea de Apel Suceava - Secția I civilă și instanțele din circumscripția Curții de Apel Târgu Mureș.

Practica judiciară indicată în decizia Înaltei Curți este: Decizia nr. 224 din 13 martie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Oradea - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.601/83/2016; Decizia nr. 107 din 20 martie 2019, pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud - Secția I civilă în Dosarul nr. 526/265/2015, nedefinitivă; Decizia nr. 897 din 4 octombrie 2018, pronunțată de Tribunalul Sălaj - Secția civilă în Dosarul nr. 5.758/337/2015; Decizia nr. 265 din 2 aprilie 2019, pronunțată de Tribunalul Sălaj - Secția civilă în Dosarul nr. 4.298/337/2017; Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 1.413/94/2014*; Decizia nr. 26A din 16 ianuarie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

- Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 39.076/3/2014; Decizia nr. 73 din 23 februarie 2018, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă în Dosarul nr. 30.717/3/2017.

În jurisprudența instanței supreme s-au identificat următoarele hotărâri: Decizia nr. 1.399 din 20 aprilie 2018, pronunțată de Secția I civilă în Dosarul nr. 20.760/3/2013, Decizia nr. 1.625/23.09.2016, pronunțată de Secția I civilă în Dosarul nr. 5.476/118/2014, Decizia nr. 2.749 din 21 octombrie 2016, pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 917/36/2013, Decizia nr. 1.860 din 11 octombrie 2016, pronunțată de Secția I civilă în Dosarul nr. 36.556/3/2013, Decizia nr. 1.400 din 20 aprilie 2018, pronunțată de Secția I civilă în Dosarul nr. 40.819/3/2014, Decizia nr. 957 din 20 martie 2018, pronunțată de Secția a II-a civilă în Dosarul nr. 45.345/3/2014 și Decizia nr. 1.013 din 31 martie 2016, pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.712/2/2013.

Suplimentar, în urma solicitării făcute de Curtea de Apel Galați – Secția a II-a civilă, s-au identificat și următoarele hotărâri judecătorești (atașate prezentei cereri):

- Decizia civilă nr. 63A din 21.01.2019 a Curții de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, pronunțată în dosarul nr. 17937/3/2017 (1966/2018);
- Decizia civilă nr. 816 din 17.10.2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a (nouă) contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 577/116/2016*;
- Decizia civilă nr. 2814 din 30.05.2016 a Curții de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, pronunțată în dosarul nr. 9070/3/2015 (1795/2016);
- Decizia civilă nr. 769 din 20.02.2017 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 11106/3/2016;
- Decizia civilă nr. 53 din 10.04.2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 20710/3/2018;
- Decizia civilă nr. 2059 din 08.05.2017 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 11099/3/2016;
- Decizia civilă nr. 341 din 14.06.2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 1926/87/2018;
- Decizia civilă nr. 890 din 15.02.2018 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 44851/3/2016;
- Decizia civilă nr. 1790A din 01.11.2019 a Curții de Apel București – Secția a VI-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 8160/3/2018;
- Decizia nr. 527 din 04.03.2019 a Curții de Apel Craiova – Secția contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 1746/101/2018;
- Decizia nr. 6266 din 20.10.2014 a Curții de Apel Craiova – Secția contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 10168/63/2013;
- Decizia nr. 3968 din 22.09.2015 a Curții de Apel Craiova – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 3969/63/2014;
- Decizia nr. 3206 din 04.12.2019 a Curții de Apel Craiova – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 1187/63/2019;
- Decizia nr. 369 din 04.03.2016 a Tribunalului Gorj – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 5089/225/2015;
- Decizia nr. 101 din 16.01.2020 a Tribunalului Iași – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 37314/245/2019;
- Decizia nr. 3397 din 24.10.2018 a Curții de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 1106/114/2018;
- Decizia nr. 202 din 05.02.2019 a Tribunalului Buzău – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 13302/200/2016;

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

- Încheierea din 10.10.2019 a Curții de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 3726/120/2017/a1;
- Decizia nr. 720 din 15.10.2019 a Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 1982/86/2018;
- Decizia nr. 3105 din 23.11.2018 a Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 7514/86/2017;
- Decizia civilă nr. 712/R din 22.10.2019 a Curții de Apel Timișoara – Secția a II-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 33053/325/2017;
- Decizia nr. 154/A din 13.03.2019 a Tribunalului Specializat Mureș, pronunțată în dosarul nr. 5211/3202017*;
- Decizia nr. 867/R din 26.11.2019 a Curții de Apel Brașov – Secția civilă, pronunțată în dosarul nr. 4/226/2018;
- Încheierea din 25.11.2019 a Curții de Apel Brașov – Secția civilă, pronunțată în dosarul nr. 3244/62/2018;
- Decizia civilă nr. 222/R din 15.05.2019 a Curții de Apel Cluj – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 8404/100/2013;
- Decizia civilă nr. 529/R din 12.11.2019 a Curții de Apel Cluj – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 112/319/2015;
- Decizia civilă nr. 189/A din 26.09.2019 a Curții de Apel Cluj – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 435/33/2019;
- Decizia civilă nr. 423/A din 23.12.2019 a Tribunalului Bistrița-Năsăud – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 6082/190/2014/a1;
- Decizia civilă nr. 660/A din 10.12.2019 a Tribunalului Maramureș – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 873/336/2019;
- Decizia civilă nr. 632/A din 27.11.2019 a Tribunalului Maramureș – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 12078/182/2017;
- Sentința civilă nr. 1362 din 09.11.2017 a Tribunalului Constanța – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 7236/212/2016;
- Decizia civilă nr. 823 din 19.06.2017 a Tribunalului Constanța – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 30369/212/2014* și
- Încheierea din 03.04.2019 a Curții de Apel Galați – Secția a II-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 581/113/2018.

În favoarea celei de-a doua opinii s-a reținut, în Decizia nr. 42/2019, că s-au exprimat judecătorii de la Tribunalul Bihor - Secția I civilă, Curtea de Apel Brașov - Secția civilă, Tribunalul Neamț, Curtea de Apel Iași - Secția civilă, Judecătoria Iași, opinia majoritară la Curtea de Apel Cluj - Secția I civilă, parțial Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Specializat Cluj, Tribunalul Vrancea - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel București - Secția a V-a civilă și parțial Curtea de Apel Suceava - Secția I civilă.

Practica judiciară identificată în decizie în sensul acestei opinii a fost ilustrată prin: Decizia nr. 241A din 14 februarie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Cluj - Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 845/112/2017; Decizia nr. 201 din 13 mai 2014, pronunțată de Tribunalul Vrancea - Secția I civilă în Dosarul nr. 4.098/231/2013; Decizia nr. 480 din 21 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul Vrancea - Secția I civilă în Dosarul nr. 10.432/231/2013; Decizia nr. 21 din 13 ianuarie 2017, pronunțată de Tribunalul Vrancea - Secția I civilă în Dosarul nr. 3.210/173/2016; Decizia nr. 340 din 16 mai 2019, pronunțată de Tribunalul Vrancea - Secția I civilă în Dosarul nr. 13.769/231/2017 și Decizia nr. 315 din 13 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.296/315/2017 al Curții de Apel Ploiești - Secția a II-a civilă.

La nivelul instanței supreme s-au pronunțat următoarele hotărâri: în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 268 din 23 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

nr. 3.678/2/2016, Decizia nr. 2.149 din 17 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 383/33/2018 și Decizia nr. 3.750 din 3 iulie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 768/57/2017/a1; la Completul de 5 judecători în materie civilă, Decizia nr. 98 din 27 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.615/1/2016, Decizia nr. 311 din 4 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 288/1/2017 și Decizia nr. 312 din 4 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 291/1/2017.

Suplimentar, în urma solicitării făcute de Curtea de Apel Galați – Secția a II-a civilă, s-au identificat și următoarele hotărâri judecătorești (atașate prezentei cereri):

- Decizia civilă nr. 120 A din 03.02.2020 a Curții de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, pronunțată în dosarul nr. 24906/3/2017;
- Decizia civilă nr. 1333 din 23.02.2017 a Curții de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, pronunțată în dosarul nr. 20505/3/2015 (5278/2016);
- Decizia civilă nr. 120 din 12.01.2017 a Curții de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, pronunțată în dosarul nr. 18609/3/2015;
- Decizia civilă nr. 434 din 12.06.2019 a Tribunalului Buzău – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 1073/277/2018;
- Decizia civilă nr. 510 din 18.06.2019 a Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 5413/86/2017*;
- Încheierea din 30.01.2020 a Curții de Apel Oradea – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 3308/111/C/2018-A;
- Decizia civilă nr. 354/Ap. din 27.11.2019 a Tribunalului pentru minori și familie Brașov, pronunțată în dosarul nr. 7400;
- Decizia civilă nr. 364/A din 04.12.2019 a Tribunalului pentru minori și familie Brașov, pronunțată în dosarul nr. 23584; și
- Decizia civilă nr. 455 din 10.06.2019 a Tribunalului Bacău – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 7189/180/2016.

V. În susținerea prezentei cereri, atașăm hotărârile judecătorești obținute suplimentar, față de cele indicat în Decizia nr. 42/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, hotărâri prin care s-au pronunțat soluții diferite asupra problemei de drept supuse analizei. De asemenea, atașăm și opiniile judecătorilor cuprinse în răspunsurile primite de la instanțe cu privire la chestiunea pusă în discuție.

După cum se observă, practica judiciară este consistentă și divergentă, ceea ce justifică intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea recursului în interesul legii.

Cu stimă,

Președintele Colegiului de Conducere
Judecător dr. COSMIN-RĂZVAN MIHĂILĂ – Președintele Curții de Apel Galați

În conformitate cu art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

CURTEA DE APEL GALATI

COLEGIUL DE CONDUCERE

NR. 1950/A/8/06.04.2020

**HOTĂRÂREA nr. 19
din 6.04.2020**

Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați, întrunit în ședință, în conformitate cu dispozițiile art. 7 lit. q și 23 alin. 2 și 3 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/17.12.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii;

Față de solicitarea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu o cerere de recurs în interesul legii, formulată de judecătorii din cadrul Secției a II-a civilă a Curții de Apel Galați, cu privire la următoarea problemă de drept: *„În interpretarea și aplicarea unitară a art. 472, art. 473 și art. 491 din Codul de procedură civilă, obiectul apelului sau recursului incident, respectiv provocat, poate privi o parte din hotărârea primei instanțe sau a instanței de apel care nu a fost atacată cu apel sau recurs principal?”*, constată următoarele:

I. Practica neunitară a fost constatată prin considerentele Deciziei nr. 42/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în dosarul nr. 1391/1/2019. Astfel, Curtea de Apel Galați – Secția a II-a civilă a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *„Dispozițiile art. 491 alin. (1) și art. 472 alin. (1) din Codul de procedură civilă pot fi interpretate în sensul că obiectul recursului incident poate privi o parte din hotărârea instanței de apel care nu a fost atacată cu recurs principal?”*. Prin decizia sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins ca inadmisibilă sesizarea, numai că, în motivare, a arătat că:

„60. Hotărârile judecătorești identificate în cuprinsul cap. VII ”Jurisprudența instanțelor naționale în materie” din prezenta decizie relevă existența unei practici judiciare consistente, dar neunitare, inclusiv la nivelul instanței supreme, ceea ce demonstrează faptul că problema de drept a cărei interpretare se solicită și-a pierdut caracterul de noutate, iar scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, ceea ce pune în discuție și eficacitatea utilizării procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă – mecanismul la care s-ar fi putut apela, în această situație, fiind recursul în interesul legii”.

Așadar, chiar Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, pentru lămurirea problemei de drept, este utilă formularea unui recurs în interesul legii.

II. Dispozițiile legale incidente sunt următoarele:

Art. 472 – Apelul incident

(1) *Intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe.*

(2) *Dacă apelantul principal își retrage apelul sau dacă acesta este respins ca tardiv, ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implică cercetarea fondului, apelul incident prevăzut la alin. (1) rămâne fără efect.*

Art. 473 – Apelul provocat

În caz de coparticipare procesuală, precum și atunci când la prima instanță au intervenit terțe persoane în proces, intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să declare în

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

Sediu: mun. Galați, str. Brăilei nr. 153, cod poștal 800319, jud. Galați

Tel: 0236-460.027, Fax: 0236-460.227, Email: cagalati@just.ro

Web: portal.just.ro; Web acces electronic dosare: cagl.ro, cagalati.ro

scris apel împotriva altui intimat sau a unei persoane care a figurat în primă instanță și care nu este parte în apelul principal, dacă acesta din urmă ar fi de natură să producă consecințe asupra situației sale juridice în proces. Dispozițiile art. 472 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 491 – Recursul incident și recursul provocat

(1) Recursul incident și recursul provocat se pot exercita, în cazurile prevăzute la art. 472 și 473, care se aplică în mod corespunzător. Dispozițiile art. 488 rămân aplicabile.

(2) Prevederile art. 474 se aplică în mod corespunzător.

III. Așa cum reține și Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit practicii judiciare analizate, cu privire la problema de drept s-au evidențiat două opinii. Trebuie subliniat că problema de drept supusă astăzi analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție este mai largă decât cea indicată în Decizia nr. 42/2019, pentru că se referă nu numai la recursul incident, ci și la apelul incident, precum și la recursul și apelul provocat. Extinderea este determinată de specificul comun tuturor acestor căi de atac, respectiv caracterul accesoriu în raport cu apelul, respectiv recursul principal. Altfel spus, având în vedere că soluția legislativă a accesorialității este stabilită formal numai pentru apelul incident [prin art. 472 alin. (2) C.pr.civ.], în vreme ce pentru apelul provocat, recursul incident și recursul provocat legiuitorul operează cu o normă de trimitere [art. 473 teza finală C.pr.civ. trimite la art. 472 alin. (2) C.pr.civ., iar art. 491 C.pr.civ. trimite la art. 472-473 C.pr.civ.], înseamnă că soluția dată pentru oricare dintre căile de atac se extinde, automat, la toate celelalte.

1. Într-o primă opinie se consideră că dispozițiile art. 491 alin. (1), art. 472 alin. (2) și art. 473 C.pr.civ. nu condiționează formularea recursului/apelului incident/provocat de invocarea unor motive de recurs/apel care să vizeze doar dispozițiile hotărârii atacate ce au fost criticate prin cererea de recurs/apel principal, apreciindu-se că motivele recursului/apelului incident/provocat pot tinde la casarea hotărârii atacate sub orice aspect care prezintă interes pentru intimatul ce declară apel/recurs incident/provocat.

Condiționarea apelului/recursului incident/provocat de către cel principal este reglementată nu în perimetrul condițiilor de admisibilitatea, ci al posibilității soluționării pe fond. Astfel, conform art. 472 alin. (2) C.pr.civ., dacă apelul principal nu este cercetat pe fond, atunci cel incident rămâne fără efect. Regula *tantum devolutum, quantum appellatum*, care impune instanței de apel să verifice legalitatea și temeinicia numai în limitele criticii formulate prin motivele de apel, privește fiecare cerere de apel în parte, iar nu raportul dintre apelul principal și cel incident.

S-a arătat că aceste dispoziții privesc și ipoteza în care intimatul din recursul/apelul principal nu are un interes pregnant de a formula el însuși recurs/apel principal, dar, constatând că partea adversă a procedat la declararea căii de atac și luând cunoștință de motivele acesteia, poate considera că apărarea poziției sale necesită formularea unui recurs/apel incident/provocat prin intermediul căruia să repună în discuție soluțiile cuprinse în decizie/sentință, în încheieri premergătoare și pe care nu le-ar fi putut supune dezbaterii prin întâmpinare întrucât, prin neatacare, ar fi intrat sub autoritatea lucrului judecat.

Opțiunea legiuitorului nu este aceea de a limita recursul/apelul incident/provocat la cadrul procesual stabilit prin recursul/apelul principal, din perspectiva obiectului acestuia. Trimiterea făcută, în privința recursului, de dispozițiile art. 491 C.pr.civ. în sensul aplicabilității și ale art. 488 C.pr.civ. subliniază că recursul incident trebuie să cuprindă motivele de nelegalitate pe care se întemeiază partea, fără însă a se face vreo altă distincție, sens în care rezultă cu evidență că aceste motive sunt proprii recursului incident și determină independența acestuia față de recursul principal.

Totuși, apelul/recursul incident se îndreaptă împotriva părții cu interese contrare, care are calitatea de apelant/recurent în apelul/recursul principal. Dacă apelul/recursul incident

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

vizează pretenții formulate în legătură cu o parte care nu a declarat apel/recurs principal, acesta va fi respins ca inadmisibil.

2. Într-o a doua opinie se consideră că recursul/apelul incident/provocat nu poate privi decât acea parte din hotărâre care a fost deja atacată prin recursul/apelul principal.

În susținere se arată că recursul/apelul incident/provocat are un pronunțat caracter accesoriu, care rezultă din faptul că nu se poate în niciun caz declara și înăuntrul termenului pentru recursul/apelul principal, deci nu va putea fi niciodată calificat drept recurs/apel principal, astfel că soluția asupra sa va depinde întotdeauna de actul de dispoziție al recurentului/apelantului principal sau de soluția dată asupra recursului/apelului principal.

Acele aspecte ale litigiului care nu au fost atacate prin recursul/apelul principal se poate aprecia că au intrat sub autoritatea de lucru judecat la împlinirea termenului de recurs/apel, deci înainte ca recursul/apelul incident/provocat să poată fi declarat. Or, nu există nicio motivație rezonabilă pentru care să se acorde celui care a dat dovadă de pasivitate și nu a exercitat apelul/recursul în termenul legal posibilitatea de a apela sau recura pe cale incidentală partea de hotărâre ce a intrat în puterea de lucru judecat și în privința căreia instanța de control judiciar nu a fost sesizată prin apelul/recursul principal. De altfel, acceptarea opiniei opuse ar conduce la discriminarea evidentă între părți, în sensul oferirii unor termene de exercitare a căii de atac diferite, respectiv mai lung pentru partea care a promovat recurs/apel incident/provocat.

S-a mai arătat că în același sens sunt considerentele cuprinse de Curtea Constituțională a României în Decizia nr. 280/2018, potrivit căreia (par. 25-26) apelul incident poate fi făcut numai la apelul introdus de partea cu interese contrare în proces, deci nu este o instituție procesuală de sine stătătoare, ci o cale de atac formulată numai în corelație cu apelul principal.

IV. În favoarea primei opinii s-a reținut, în Decizia nr. 42/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, că s-au exprimat judecătorii de la Curtea de Apel Oradea - Secția I civilă, Tribunalul Bihor - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Bacău, Tribunalul Neamț, Curtea de Apel Alba Iulia - Secția a II-a civilă, Tribunalul Vaslui, Tribunalul Constanța - Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Craiova - Secția a II-a civilă, Tribunalul Gorj - Secția a II-a civilă, opinia minoritară la Curtea de Apel Cluj - Secția I civilă, Curtea de Apel Cluj - Secția a II-a civilă, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Cluj - Secția civilă, Curtea de Apel Galați - Secția a II-a civilă, Tribunalul Galați - Secția I civilă, Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Curtea de Apel București - Secția a IV-a civilă, Curtea de Apel București - Secția a VI-a civilă și parțial Curtea de Apel Suceava - Secția I civilă și instanțele din circumscripția Curții de Apel Târgu Mureș.

Practica judiciară indicată în decizia Înaltei Curți este: Decizia nr. 224 din 13 martie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Oradea - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.601/83/2016; Decizia nr. 107 din 20 martie 2019, pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud - Secția I civilă în Dosarul nr. 526/265/2015, nedefinitivă; Decizia nr. 897 din 4 octombrie 2018, pronunțată de Tribunalul Sălaj - Secția civilă în Dosarul nr. 5.758/337/2015; Decizia nr. 265 din 2 aprilie 2019, pronunțată de Tribunalul Sălaj - Secția civilă în Dosarul nr. 4.298/337/2017; Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 1.413/94/2014*; Decizia nr. 26A din 16 ianuarie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 39.076/3/2014; Decizia nr. 73 din 23 februarie 2018, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă în Dosarul nr. 30.717/3/2017.

În jurisprudența instanței supreme s-au identificat următoarele hotărâri: Decizia nr. 1.399 din 20 aprilie 2018, pronunțată de Secția I civilă în Dosarul nr. 20.760/3/2013, Decizia nr.

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

Sediu: mun. Galați, str. Brăilei nr. 153, cod poștal 800319, jud. Galați

Tel: 0236-460.027, Fax: 0236-460.227, Email: cagalati@just.ro

Web: portal.just.ro; Web acces electronic dosare: cagl.ro, cagalati.ro

1.625/23.09.2016, pronunțată de Secția I civilă în Dosarul nr. 5.476/118/2014, Decizia nr. 2.749 din 21 octombrie 2016, pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 917/36/2013, Decizia nr. 1.860 din 11 octombrie 2016, pronunțată de Secția I civilă în Dosarul nr. 36.556/3/2013, Decizia nr. 1.400 din 20 aprilie 2018, pronunțată de Secția I civilă în Dosarul nr. 40.819/3/2014, Decizia nr. 957 din 20 martie 2018, pronunțată de Secția a II-a civilă în Dosarul nr. 45.345/3/2014 și Decizia nr. 1.013 din 31 martie 2016, pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.712/2/2013.

Suplimentar, în urma solicitării făcute de Curtea de Apel Galați – Secția a II-a civilă, s-au identificat și următoarele hotărâri judecătorești (atașate prezentei cereri):

- Decizia civilă nr. 63A din 21.01.2019 a Curții de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, pronunțată în dosarul nr. 17937/3/2017 (1966/2018);
- Decizia civilă nr. 816 din 17.10.2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a (nouă) contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 577/116/2016*;
- Decizia civilă nr. 2814 din 30.05.2016 a Curții de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, pronunțată în dosarul nr. 9070/3/2015 (1795/2016);
- Decizia civilă nr. 769 din 20.02.2017 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 11106/3/2016;
- Decizia civilă nr. 53 din 10.04.2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 20710/3/2018;
- Decizia civilă nr. 2059 din 08.05.2017 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 11099/3/2016;
- Decizia civilă nr. 341 din 14.06.2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 1926/87/2018;
- Decizia civilă nr. 890 din 15.02.2018 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 44851/3/2016;
- Decizia civilă nr. 1790A din 01.11.2019 a Curții de Apel București – Secția a VI-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 8160/3/2018;
- Decizia nr. 527 din 04.03.2019 a Curții de Apel Craiova – Secția contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 1746/101/2018;
- Decizia nr. 6266 din 20.10.2014 a Curții de Apel Craiova – Secția contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 10168/63/2013;
- Decizia nr. 3968 din 22.09.2015 a Curții de Apel Craiova – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 3969/63/2014;
- Decizia nr. 3206 din 04.12.2019 a Curții de Apel Craiova – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 1187/63/2019;
- Decizia nr. 369 din 04.03.2016 a Tribunalului Gorj – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 5089/225/2015;
- Decizia nr. 101 din 16.01.2020 a Tribunalului Iași – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 37314/245/2019;
- Decizia nr. 3397 din 24.10.2018 a Curții de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 1106/114/2018;
- Decizia nr. 202 din 05.02.2019 a Tribunalului Buzău – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 13302/200/2016;
- Încheierea din 10.10.2019 a Curții de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 3726/120/2017/a1;
- Decizia nr. 720 din 15.10.2019 a Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 1982/86/2018;

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

- Decizia nr. 3105 din 23.11.2018 a Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 7514/86/2017;
- Decizia civilă nr. 712/R din 22.10.2019 a Curții de Apel Timișoara – Secția a II-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 33053/325/2017;
- Decizia nr. 154/A din 13.03.2019 a Tribunalului Specializat Mureș, pronunțată în dosarul nr. 5211/3202017*;
- Decizia nr. 867/R din 26.11.2019 a Curții de Apel Brașov – Secția civilă, pronunțată în dosarul nr. 4/226/2018;
- Încheierea din 25.11.2019 a Curții de Apel Brașov – Secția civilă, pronunțată în dosarul nr. 3244/62/2018;
- Decizia civilă nr. 222/R din 15.05.2019 a Curții de Apel Cluj – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 8404/100/2013;
- Decizia civilă nr. 529/R din 12.11.2019 a Curții de Apel Cluj – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 112/319/2015;
- Decizia civilă nr. 189/A din 26.09.2019 a Curții de Apel Cluj – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 435/33/2019;
- Decizia civilă nr. 423/A din 23.12.2019 a Tribunalului Bistrița-Năsăud – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 6082/190/2014/a1;
- Decizia civilă nr. 660/A din 10.12.2019 a Tribunalului Maramureș – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 873/336/2019;
- Decizia civilă nr. 632/A din 27.11.2019 a Tribunalului Maramureș – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 12078/182/2017;
- Sentința civilă nr. 1362 din 09.11.2017 a Tribunalului Constanța – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 7236/212/2016;
- Decizia civilă nr. 823 din 19.06.2017 a Tribunalului Constanța – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 30369/212/2014*; și
- Încheierea din 03.04.2019 a Curții de Apel Galați – Secția a II-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 581/113/2018.

În favoarea celei de-a doua opinii s-a reținut, în Decizia nr. 42/2019, că s-au exprimat judecătorii de la Tribunalul Bihor - Secția I civilă, Curtea de Apel Brașov - Secția civilă, Tribunalul Neamț, Curtea de Apel Iași - Secția civilă, Judecătoria Iași, opinia majoritară la Curtea de Apel Cluj - Secția I civilă, parțial Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Specializat Cluj, Tribunalul Vrancea - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel București - Secția a V-a civilă și parțial Curtea de Apel Suceava - Secția I civilă.

Practica judiciară identificată în decizie în sensul acestei opinii a fost ilustrată prin: Decizia nr. 241A din 14 februarie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Cluj - Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 845/112/2017; Decizia nr. 201 din 13 mai 2014, pronunțată de Tribunalul Vrancea - Secția I civilă în Dosarul nr. 4.098/231/2013; Decizia nr. 480 din 21 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul Vrancea - Secția I civilă în Dosarul nr. 10.432/231/2013; Decizia nr. 21 din 13 ianuarie 2017, pronunțată de Tribunalul Vrancea - Secția I civilă în Dosarul nr. 3.210/173/2016; Decizia nr. 340 din 16 mai 2019, pronunțată de Tribunalul Vrancea - Secția I civilă în Dosarul nr. 13.769/231/2017 și Decizia nr. 315 din 13 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.296/315/2017 al Curții de Apel Ploiești - Secția a II-a civilă.

La nivelul instanței supreme s-au pronunțat următoarele hotărâri: în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 268 din 23 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.678/2/2016, Decizia nr. 2.149 din 17 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 383/33/2018 și Decizia nr. 3.750 din 3 iulie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 768/57/2017/a1; la Completul de 5 judecători în materie civilă, Decizia nr. 98 din 27 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr.

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

2.615/1/2016, Decizia nr. 311 din 4 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 288/1/2017 și Decizia nr. 312 din 4 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 291/1/2017.

Suplimentar, în urma solicitării făcute de Curtea de Apel Galați – Secția a II-a civilă, s-au identificat și următoarele hotărâri judecătorești (atașate prezentei cereri):

- Decizia civilă nr. 120 A din 03.02.2020 a Curții de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, pronunțată în dosarul nr. 24906/3/2017;
- Decizia civilă nr. 1333 din 23.02.2017 a Curții de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, pronunțată în dosarul nr. 20505/3/2015 (5278/2016);
- Decizia civilă nr. 120 din 12.01.2017 a Curții de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, pronunțată în dosarul nr. 18609/3/2015;
- Decizia civilă nr. 434 din 12.06.2019 a Tribunalului Buzău – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 1073/277/2018;
- Decizia civilă nr. 510 din 18.06.2019 a Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 5413/86/2017*;
- Încheierea din 30.01.2020 a Curții de Apel Oradea – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 3308/111/C/2018-A;
- Decizia civilă nr. 354/Ap. din 27.11.2019 a Tribunalului pentru minori și familie Brașov, pronunțată în dosarul nr. 7400;
- Decizia civilă nr. 364/A din 04.12.2019 a Tribunalului pentru minori și familie Brașov, pronunțată în dosarul nr. 23584; și
- Decizia civilă nr. 455 din 10.06.2019 a Tribunalului Bacău – Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 7189/180/2016.

V. În susținerea prezentei cereri, atașăm hotărârile judecătorești obținute suplimentar, față de cele indicat în Decizia nr. 42/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, hotărâri prin care s-au pronunțat soluții diferite asupra problemei de drept supuse analizei. De asemenea, atașăm și opiniile judecătorilor cuprinse în răspunsurile primite de la instanțe cu privire la chestiunea pusă în discuție.

După cum se observă, practica judiciară este consistentă și divergentă, ceea ce justifică intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea recursului în interesul legii.

Față de dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă prin care se prevede că este necesar a se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, hotărâri care s-au anexat cererii de recurs în interesul legii, formulată de judecătorii din cadrul Secției a II-a civilă a Curții de Apel Galați.

Având în vedere dispozițiile art. 514 din Codul de procedură civilă prin care Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați poate sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție cu cerere de recurs în interesul legii în vederea unificării practicii la nivelul tuturor instanțelor judecătorești, pentru că în jurisprudență s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar.

Având în vedere dispozițiile art. 19 lit. k din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/17.12.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați desemnează, ținând seama de specializarea judecătorului și de natura problemei de drept ce face obiectul recursului în interesul legii, judecătorul care va susține în fața completului Înaltei Curți de Casație și Justiție recursul în interesul legii promovat de colegiul de conducere al curții de apel - domnul Bleoancă Alexandru;

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.

Față de procesul-verbal din ședința Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați;

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1 - În temeiul dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă **Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați, în unanimitate, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu cerere de recurs în interesul legii** în vederea unificării practicii la nivelul tuturor instanțelor judecătorești, pentru că în jurisprudență s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la următoarea problemă de drept: „*În interpretarea și aplicarea unitară a art. 472, art.473 și art.491 din Codul de procedură civilă, obiectul apelului sau recursului incident, respectiv provocat, poate privi o parte din hotărârea primei instanțe sau a instanței de apel care nu a fost atacată cu apel sau recurs principal?*”.

Art. 2 - În temeiul art. 19 lit. k din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/17.12.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați, în unanimitate, **desemnează pe domnul judecător Bleoancă Alexandru, din cadrul Secției a II-a civilă a Curții de Apel Galați, să susțină în fața completului Înaltei Curți de Casație și Justiție recursul în interesul legii promovat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați;**

Art. 3 - Prezenta hotărâre se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție și domnului judecător Bleoancă Alexandru.

Data în ședința Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați, astăzi, 6.04.2020.

Președintele Colegiului de Conducere
Judecător dr. COSMIN-RĂZVAN MIHĂILĂ – Președintele Curții de Apel Galați

Conform art. V din O.G. 17/2015, prezentul act este valabil fără ștampilă.